

РЕШЕНИЕ

№ 26234

гр. София, 01.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в
публично заседание на 08.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **11548** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Д. Ф. Н., представлявана от адв. П. С., срещу Заповед № 3721 от 04.11.2024 г., за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. “б” ЗДвП, издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР.
В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна поради нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Същата била издадена и в противоречие с целта на закона. Развити са съображения, че процесното нарушение не е извършено, а описаното в заповедта не отговаря на фактическата обстановка. Твърди се, че не е налице отказ да бъде извършена проверка с техническо средство за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози, нито е налице неизпълнение на предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване. Жалбоподателката е направила възражение с оглед нарушена цялост на опаковката на полевия тест, като от страна на полицейските органи не е предоставен стерилизиран и годен за употреба такъв. Изтъква се субективно отношение към жалбоподателката, като не бил съобразен факта, че проверката е извършена нощно време, когато няма градски транспорт, а процесното кръстовище е отдалечено от ВМА, където трябвало да се направи медицинското изследване. Заповедта била издадена и в нарушение на принципа ne bis in idem, тъй като за твърдяното нарушение бил съставен АУАН серия ГА № 1353782 и е издадена ЗППАМ по чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП.
В съдебните заседания жалбоподателката се представлява от адв. С., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Излага допълнителни съображения, като претендира присъждане на разноски, за които е представен списък.

Ответникът – младши контролор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР в съдебно заседание не е представляван и не заявява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи от фактическа страна следното:

Спрямо жалбоподателката Д. Ф. Н. е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността, но не за повече от 18 месеца. В заповедта е посочено, че ПАМ се налага въз основа на АУАН серия GA №1353782, съставен за това, че на 03.11.2024 г. в 23.45 часа, в [населено място], Д. Ф. Н. е управлявала лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС], с посока на движение от бул. Ч. връх към ул. Р., като при извършената ѝ проверка след кръстовището между бул. Е. и Х. Г. и бул. Ч. връх същата отказала да бъде проверена с техническо средство Д. Тест 5000 с номер ARKD-0049 за установяване на употребата на наркотични вещества и техните аналози. Бил е издаден талон за медицинско изследване № 0176925/04.11.2024 г. На основание чл. 172, ал. 2, т. 3 е отнето свидетелство за управление на МПС №[ЕИК].

Спрямо жалбоподателката е издадена и Заповед за прилагане на ПАМ № 3720 от 04.11.2024 г., с която на основание чл.171, т.2а, б. „б“ ЗДвП на жалбоподателката е наложена ПАМ - прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца и са отнети свидетелство за регистрация на МПС Част II и табели с рег. [рег.номер на МПС] за нарушение на чл.174, ал.3, пр.2 ЗДвП.

По делото е възложена и изготвена почеркова експертиза със задача да установи дали подписът, съдържащ се в полето отстрани на талона на изследване до текста „Получих 7 броя стикери“, е положен от Д. Н., като за целта вещото лице сравни подписа от приложения по делото нотариално заверен спесимен с оригинала на документа, намиращ се в НАХД № 18232/24 по описа на СРС. Вещото лице е посочило, че тъй като не е представен оригинал на талона – обект на експертизата, изследването е проведено с наличното индигово копие. Видно от заключението на вещото лице, индиговото копие на подписа, съдържащ се в полето отстрани на талона за изследване до текста „Получих 7 бр. стикери“, вероятно е от подпис, положен от Д. Н..

По делото като свидетел е разпитан Г. Г. К., който заявява, че вечерта на 3 срещу 4 ноември 2024 г. Д. Н. му се обадила и му съобщила, че е спряна за полицейска проверка, както и че щели да ѝ извършат проверка за употреба на алкохол и наркотици, поради което поискала да отиде при нея. Свидетелят твърди, че като се отзовал, възприел наличието на три полицейски автомобили и 5-6 полицейски служители, двама от които били в „лошо настроение“. Свидетелят влязъл в колата на жалбоподателката, която му съобщила, че полицаят ѝ е дал разопакована проба. Тя я била върнала, като била отказала да бъде тествана по този начин. Свидетелят твърди, че след това дошла още една патрулна кола и донесли още една разопакована проба. През това време свидетелят е бил в автомобила на жалбоподателката. Свидетелят заявява, че единият от полицаите е казал, че ще свали номерата на автомобила, а жалбоподателката трябва да отиде в болницата да се тества. Д. Н. отговорила, че няма проблем, а свидетелят щял да прибере автомобила. Тогава се разделили, за да отиде тя в болницата. След като прибрал автомобила към 1.30 часа, Д. Н. му звъннала разтревожена, тъй като лекарите изисквали стикери, които тя твърдяла, че не е получила. Свидетелят не е сигурен дали действително тестът е бил разопакован. Съдът кредитира частично показанията на свидетеля - по отношение присъствието му на мястото и времето на извършване на проверката. В останалата част съдът съобщава, че свидетелят не е възприел лично и непосредствено обстоятелствата около предоставянето на пробата, нито комуникацията между жалбоподателката и полицейските служители, съответно не е бил в болничното заведение, и по същество показанията му пресъздават възприети от него твърдения на жалбоподателката. Същият не дава сведения дали жалбоподателката е получила стикерите към

талона за медицинското изследване, тъй като е бил в колата ѝ по това време.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 171, т. 1 б. „б“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химикотоксикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химикотоксикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи

Според чл. 172, ал. 1, изр. първо ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

С оглед цитираните разпоредби и приложените по делото Заповед № 81213-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи (л.38), Заповед №5133-6400/07.07.2023 г. на директора на СДВР (л.37) и Заповед № 5133-1802/01.03.2019 г. на директора на СДВР (л.31), съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, като са налице всички изискуеми от закона реквизити. Заповедта е мотивирана в достатъчна степен, която да позволи на съда да извърши преценка за нейната законосъобразност, а и да даде възможност на адресата да разбере фактическите и правни основания за издаването ѝ.

С оглед на изложеното съдът не открива основания за нищожност на оспорената заповед, нито констатира наличието на допуснати съществени процесуални нарушения при издаването ѝ.

Съдът намира, че в случая са налице материалноправните предпоставки за издаване на заповед за прилагане на ПАМ от процесния вид. Юридическият факт, който обуславя упражнената от полицейския орган компетентност е отказът да бъде извършена проверка за употреба на наркотични вещества и/или техни аналози с техническо средство. От приложените по делото доказателства, както и от свидетелските показания, се установява по безспорен начин, че е налице отказ от страна на жалбоподателката да бъде тествана за употребата на наркотични вещества. По същество и тя не отрича, че е отказала да бъде тествана, като излага становище, че пробата е била с нарушена стерилност и поради предходна нейна хоспитализация същата е изисквала стерилна проба, каквато не ѝ била предоставена. Тези причини обаче съдът не намира за основателни за отказа, а освен това не са и доказани.

От една страна, хоспитализацията на жалбоподателката е по повод несърбящ дребен еритемовезикулозен обрив, датиращ от 08.09.2024 г. Същата е изписана на 16.09.2024 г. (на тази дата е издадена епикриза на л. 72). Процесното нарушение е извършено през нощта на 03 срещу 04.11.2024 г., което е близо два месеца след хоспитализацията. Съдът не намира видима връзка между причините за хоспитализацията и извършването на полеви тест за употреба на наркотични

вещества, в това число по какъв начин извършването на теста би застрашило или повлияло негативно върху здравето на жалбоподателката. С оглед на това твърдението, че тестването е отказано поради предходната хоспитализация и притеснения за стерилността на пробата, не е убедително и съдът го възприема като защитна теза.

От друга страна, липсват каквито и да било доказателства, че пробата е била разопакована и стерилността ѝ е била нарушена. Това са твърдения на жалбоподателката, които съдът също приема за нейна защитна теза. Разпитаният в хода на съдебното заседание свидетел не е възприел лично и непосредствено дали това е така, а пресъздава казаното от жалбоподателката. Видно от приложената по делото Докладна записка (л.27), изготвена от полицейски служител, присъствал на проверката, възражения на жалбоподателката по отношение на пробата не са били правени на място. Според докладната записка причината да дойде друг полицейски автопатрул е поискано съдействие във връзка със споделеното от жалбоподателката, че преди няколко дни е употребила кокаин. Не са налице доказателства за тенденциозно, сексистко и дискриминационно поведение от страна на полицейските служители спрямо жалбоподателката, в какъвто смисъл са изложените в жалбата оплаквания. Полът на полицейските служители е ирелевантен към отказа на жалбоподателката да бъде тествана за употребата на наркотични вещества и техни аналози.

Не могат да бъдат уважени и възраженията досежно липсата на стикери, която да е обусловила невъзможността за извършване на кръвна проба. В приложения по делото талон за изследване във ВМА е налице ръкописно изписан текст „Получих 7 бр. стикери“, до който е положен подписа на жалбоподателката. Изготвената по делото експертиза не установява, че подписът не е на жалбоподателката, тъкмо обратното. Освен това, доказателствата по делото не опровергават удостовереното с подписа върху документа изявление, че Д. Н. е получила оригинала на талона за изследване. Разпитаният по делото свидетел не е бил с жалбоподателката в медицинското заведение, съответно не може да потвърди дали тя всъщност тя е разполагала със стикери или не, както и дали такива са ѝ били връчени. На следващо място в жалбата се твърди, че не е успяла да се яви във ВМА поради краткия срок - 40мин и необходимостта от предприемане на действия по транспортиране на автомобила, който се твърди да е с висока стойност. Впоследствие се твърди, че жалбоподателката се е явила в указания срок във ВМА, но поради липса на стикери е отказано извършването на изследването. Тези твърдения, освен противоречиви, са и недоказани, включително и с показанията на разпитания по делото свидетел, а и несъстоятелни. Относно придвижването до болничното заведение, ноторно известно е, че разстоянието между мястото на проверката и местоположението на ВМА не е голямо, а придвижването от едното до другото място за 40 минути, особено по това време на денонощието, е напълно изпълнимо и достатъчно.

Представеното с жалбата о делото медицинско удостоверение от Център за психично здраве "Проф. Н. Ш." и психологично изследване са неотнормирани към законосъобразността на оспорената заповед, тъй като фактическото основание, поради е приложена ПАМ, не касае управлението на МПС след употребата на наркотични вещества, а отказа на водача да му бъде извършен тест за употреба на такива. Отделно, тези документи не могат да установят липса на употреба на наркотични вещества. Доказването на неупотреба на наркотични вещества се извършва по установен в нормативната уредба ред, който очевидно в случая не е спазен.

Неоснователно е и възражението, че с издаването на процесната заповед е нарушен принципа *ne bis in idem*. Законодателят е предвидил, че отказът да бъде извършен тест за употреба на наркотични вещества и техни аналози е основание за прилагане както на ПАМ по т. 1, б. „б“, така и по т. 2а, б. „б“ ЗДвП.

Предвид всичко изложено, съдът приема, че обжалваната заповед е законосъобразно издадена и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Ф. Н. срещу Заповед № 3721 от 04.11.2024 г., за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. “б” ЗДвП, издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: